

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 90

LEBBS naujienos

2016 m. kovas

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

*Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių
sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų
bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.*

Šiame numeryje:

Romualda Chabarina, “Kai angelas ateina”

Velykinis sveikinimas

Išminties žodžiai iš praeities

Krikščionybė XIV amžiuje

EBF maldos kalendorius

KAI ANGELAS ATEINA

Skandžia rasa tą kartą Getsemanės sodas verkė...
Užgniaužę kvapą, naktį tą alyvmedžiai liūdėjo,
kai Jėzus meldėsi ir mirtinai kentėjo,
o širdis tu, kuriuos Jis lig mirties mylėjo,
vėl užsklendė giliausio miego velkė...

Tasai, kuris čia, žemėj, vaikščiojo be kaukės,
kurs buvo be klastos, nevedmainingas,
už mus save kančioj išliejo tarsi indas,
sode Alyvų naktį tą kovojo virpulingai...
Bet Angelas paguost atėjo, ir baimė pasitraukė.

Ateina Angelas, ir baimė pasitraukia...

Romualda Adomaitytė-Chabarina

Marc Chagall, *Angelas*

Mieli TDE skaitytojai,

Kiek iš anksto, bet jau sveikiname jus visus su Kristaus prisikėlimo švente!

Su švente, kuri yra visų krikščioniškų švenčių kulminacija... pati didžiausia metų šventė. Kadangi Kristus buvo prikeltas iš mirties, keičiasi viskas – mūsų atskaitos taškas, gyvenimo trajektorija, vertybių matai.

Jeį Kristus nebuvo prikeltas, tai jūų tikėjimas tuščias, ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse. . . Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių. Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių kaip užmigusiųjų pirmgimis.

Kaip per žmogų atsirado mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas. Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti.

(Iš Pirmojo laiško Korintiečiams 15 skyriaus)

Tebūna mūsų visų gyvenimas ir tikėjimas nušviestas prisikėlimo šviesos.

TDE redakcija✓

Išminties žodžiai iš praeities

Gerai patarimai

- ✓ Visa, ką darai, daryk gerai. Nesiskubink, nesikarščiuok! Semkis iš amžinojo Šaltinio, kad galėtumei ir kitiems, kurie trokšta, duoti.
- ✓ Jei pats būsi susitaikęs su Dievu, tai tavyje bus ramybė, ir galėsi gyventi taikoje su visais geros valios žmonėmis. Iš bendravimo su Dievu plūsta jėgos palaimintam gyvenimui.
- ✓ Visomis savo jėgomis laikykis tiesos. Nesvyruok nei į dešinę, nei į kairę.
- ✓ Būk pasidavęs Dievui ir visus savo darbus daryk Jo akivaizdoje. Nežiūrėk į tai, ar žmonės tave girs, ar peiks. Jei tavo reikalai yra tvarkoje Dievo akivaizdoje, tai ženklai drąsiai pirmyn kaip tiesos pranašas, ir Viešpats tave laimins.
- ✓ Būk dosnus! Ką kitiems duodi, tai duodi pats sau, nes tai tau naudinga. Tačiau neduok dėl naudos, bet iš meilės.
- ✓ Šio gyvenimo keliu einame tikrai vieną kartą. Neatsisakykime daryti gera. Nepagailėkime nuoširdžių žodžių ir mažų meilės darbėlių, nes jie puošia gyvenimo kelią.

(Tiesos draugas, 1936 m. kovo mėn.)

Krikščionybė XIV amžiuje

Neramus amžius

Žvelgiant į Vakarų bažnyčios būklę XIII a. pabaigoje, galima pastebėti vis daugiau pranašišku ženklu. Įvairiuose religiniuose sluoksniuose pasigirsta balsai, kad popiežius yra antikristas. Aktyviausiai tai tvirtino vadinamieji *apaštališkieji broliai*, kurie buvo amatininko Gerharo Segorelos iš Parmos sekėjai. Pats Segorela 1300 m. buvo sudegintas ant laužo. XIV amžiuje tokių ženklų daugėjo, o įvykiai liudijo, kad artėja didelių ir audringų permainų laikas.

Lietuvos krikštas

1386 m. Lietuvos valdovas Jogaila buvo pakrikštytas Krokuvoje ir karūnuotas Lenkijos karaliumi. Jau iš anksto buvo planuojama, kad po to prasidės Lietuvos gyventojų krikštas, todėl į Vilnių iš Lenkijos ir Čekijos atvyko nemažai kunigų ir vienuolių. Metų pabaigoje į Lietuvos sostinę atvyko ir pats Jogaila.

1387 m. prasidėjo masinis gyventojų, pirmiausia Vilniaus miesto, krikštas. Iš kai kurių šaltinių galima spręsti, kad pakrikštytųjų buvo apie 30 000. Kyla klausimas, ar svetimšaliai kunigai ir vienuoliai per trumpą laiką pajėgė tokią daugybę žmonių paruošti krikštui, supažindinant su Kristaus mokymu? Rusų kronikos liudija, kad buvo pakrikštyta pusė Vilniaus gyventojų. Kitų gyventojų krikštyti neberekėjo, nes tai buvo stačiatikiai slavai ir svetimtaučiai iš Europos, tarp kurių daugiausia buvo vokiečių. Iš istoriko Dluogošo aprašymo galima suprasti, kad nemaži būriai krikštijamųjų buvo krikštijami užpilant vandenį ant galvos. Neaišku, kodėl buvo pasirinkta ši krikšto forma, nes Vakarų bažnyčioje krikštas panardinant išsilaikė iki XV a. Tokį pat krikštą panardinant praktikavo ir stačiatikiai. Reikėtų paminėti, kad vakarinių lietuvių – žemaičių – krikštas vyko vėliau, jau XV amžiuje.

Bažnyčia Rusijoje

XIII amžiuje rusų žemės buvo nukariautos mongolų ir jų karvedžio Čingischano. Jų valdymas tęsėsi daugiau nei du šimtus metų. Rusijos bažnyčiai ir toliau vadovavo Konstantinopolio patriarcho skiriamas Kijevo metropolitas. Mongolų valdymo laikais gyveno vienas žymiausių Rusijos

bažnyčios autoritetų **Sergijus iš Radonežo**. Apie 1350 m. jis apsigyveno miške netoli Maskvos. Čia jis įkūrė vienuolyną ir tapo jo vyresniuoju. Tai dabartinis miestas *Sergijev Posad* (taryb. laikais – Zagorskas). Pats Sergijus ir vienuolynas įkvėpė kai kuriuos žymius Rusijos meno genijus, kurie reiškėsi ikonų ir freskų tapyboje. Žymiausi iš jų – Andrejus Rubliovas ir Danijilas Juodasis. Sergijui pasisekė pažadinti rusų tautinę dvasią kovai prieš mongolų viešpatavimą. Maskvos įtaka pamažu stiprėjo, kol XV a. ji tapo svarbiausiu stačiatikybės centru. Į Maskvą iš Kijevo persikėlė ir metropolitas. Bažnyčios ideologai pradėjo aiškinti, kad Maskvai lemta tapti trečiaja Roma. Romos bažnyčia dėl savo erezijų esanti jau žlugusi. Ją pakeitęs Konstantinopolis – antroji Roma. Tačiau šį miestą Dievas nubaudęs, užsiundydamas „stambeldžius“ turkus. Vienuolis Filotėjas rašė: *„Maskvos bažnyčia – trečioji Roma – skaisčiau už saulę šviečia visam pasauliui. <...> Dvi Romos krito, trečioji stovi, o ketvirtosios nė negali būti.“*

Tuo metu pradėjo plisti specifinė literatūra – „Šventųjų gyvenimai“. Šios literatūros personažai – daugiausia rusiškų žemių veikėjai: „Metropolito Petro gyvenimas“, „Stepono iš Permės gyvenimas“, „Sergijaus Radonežiečio gyvenimas“. Reikėtų pabrėžti, kad paprasti žmonės su Biblijos turiniu visiškai nebuvo susipažinę, o dalinai tą patį galima pasakyti ir apie dvasininkiją. Todėl apyvartoje atsirado nemažai Senojo ir Naujojo Testamento apokrifinių kūrinių: „Henocho knyga“, „Žodis apie Adomą ir levą“, „Apaštalo Pauliaus regėjimai“, „Dievo Gimdytojosėjimas per kančias“. Tokių kūrinių priskaičiuojama iki 60.

Bažnyčia Vakaruose

Popiežiaus valdžia atsidadė dviprasmiškoje padėtyje. Kai jo politinė valdžia sustiprėdavo, imdavo smarkiai klibėti jo moralinis autoritetas. Popiežius Bonifacas VIII paskelbė 1300-uosius šventaisiais jubiliejiniais metais. Į jų šventimą Romoje suplaukė minios žmonių, besitikinčių gauti nuodėmių atleidimą iš paties popiežiaus. Savaiame suprantama, kad popiežiaus išdui tai atnešė didžiulį pelną. Jubiliejų, kuris

anksčiau būdavo švenčiamas kas 100 metų, pradėta švęsti kas dvidešimt penkeri. Bonifacas VIII įsivaizdavo pasiekęs neribotos valdžios viršūnes, tačiau iš tikrųjų taip nebuvo. Pirmąjį smūgį jis gavo iš Prancūzijos karaliaus Pilypo VI. Viskas prasidėjo nuo to, kad popiežius uždėjo didelius mokesčius Prancūzijos dvasininkijai, bet karalius griežtai uždraudė išgabenti iš šalies auksą bei sidabrą ir tuo labai pasunkino popiežiaus finansinę padėtį. 1302 m. užpykęs Bonifacas VIII paskelbė *encikliką* (aplinkraštį doktrinos, kulto ir organizaciniais klausimais). Joje popiežiaus valdžia buvo iškelta aukščiau už bet kokią valdžią žemėje. Kas šio įsakymo neklausys, užsitrauks amžiną pražūtį.

Kadangi karalius Pilypas nesiruošė paklusti šiam reikalavimui, popiežius paskelbė *bulę* (oficialų popiežiaus raštą svarbiu reikalu), kurioje prakeikė Pilypą. Karalius nepasidavė, sušaukė nacionalinį susirinkimą, kuris ryžtingai pasmerkė popiežių. Bonifacas pajuto pavojų ir pasislėpė vienoje pilyje, tačiau buvo surastas ir suimtas. Trumpam buvo išleistas į laisvę, sugrįžo į Romą, bet ir vėl buvo suimtas. Kalėjime jam pakriko nervai, ir jis tokioje būklėje mirė. Su šio popiežiaus mirtimi baigėsi popiežystės pretenzijos į neribotą pasaulietinę valdžią. Europa keitėsi, ir joje jau buvo susikūrusios stiprios savarankiškos valstybės: Prancūzija, Anglija, Škotija, Habsburgų monarchija, kurios sugebėjo priešintis popiežių norams valdyti pasaulį.

Po Bonifaco VIII mirties 1303 m. popiežiaus sostą užėmė Benediktas XI, kuris greitai mirė. Popiežiumi tapo prancūzas Klemensas V – atviras savo karaliaus šalininkas. Jis 1309 m. net perkėlė savo rezidenciją iš Romos į Avinjono tvirtovę Pietų Prancūzijoje. Štai dabar prasidėjo vienas sunkiausių laikotarpių Romos katalikų bažnyčios istorijoje. Prancūzijos karaliai darė spaudimą popiežiui ir jo aplinkai – kardinolams. Tik po 70 metų dėl karo veiksmų tarp Prancūzijos ir Anglijos popiežiaus sostas vėl buvo sugražintas į Romą, tačiau padėtis dar labiau pablogėjo.

1378 m. popiežiumi buvo išrinktas italas Urbonas VI. Užėmęs sostą jis pradėjo

daryti spaudimą prancūzų kardinolams. Dalis kardinolų tokią padėtį laikė nenormalia ir išrinko kitą popiežių – Klemensą VII. Dėl to kilo net ginkluotas konfliktas, ir 1381 m. Klemensas pasitraukė į Avinjoną Prancūzijoje. Abi šios grupės laikė vieni kitus apsišaukėliais. Įvyko skilimas, kuris turėjo politinių ir religinių pasekmių. Italija, Rytų ir Skandinavijos kraštai, Šventoji Romos imperija (vokiečių žemės), Vengrija ir Anglija buvo Romos popiežiaus Urbono VI pusėje. Prancūzija, Škotija, Ispanija palaikė Avinjono popiežių Klemensą VII. Šis skilimas ir nesantaika labai sumenkino popiežiaus sosto autoritetą. Bažnyčios ir politinių veikėjų pastangos išspręsti šią problemą nedavė vaisių, ir tokia konfliktų draskoma Romos katalikų bažnyčia įžengė į XV amžių.

Vakarų bažnyčios padangę temdė ne tik nesutarimai dėl valdžios. Pvz., 1316 m. popiežiumi buvo išrinktas Jonas XXII (1316-1334) – batsiuvio sūnus, tapęs bankininku. Dėl to jis gavo finansinio popiežiaus pravardę. Įžengęs į sostą jis pamatė, kad išdas tuščias, ir panaudodamas visus gebėjimus įvedė naują mokesčių sistemą. Visos bažnytinės paslaugos turėjo būti apmokamos. Už kiekvieną dvasininko laipsnį reikėjo susimokėti, taip pat ir už vietą parapijoje. Kiekvienas vienuolynas turėjo mokėti už teisę egzistuoti. Bet pelningiausia paslauga tapo nuodėmių atleidimas. Kurijos išde pinigų nebetrūko, bet visuose bažnytiniuose sluoksniuose augo nepasitenkinimas tokia padėtimi. Elgetaujantys vienuolių ordinais taip pat tapo šio popiežiaus taikiniu. Jonas XXII neslėpė savo nepalankumo net Pranciškui Asyžiečiui. Neturto propagavimą 1323 m. jis paskelbė erezija, be to, nepritarė mistikų mokymui ir praktikai.

Padėtį apsunkino ir kiti įvykiai. Didelio gaisro metu sudegė šv. Petro katedra Romoje, o visoje Europoje maro epidemija nusinešė dviejų trečdalių gyventojų gyvybes. Paplito pamokslininkai, skelbiantys pasaulio pabaigą, bet daugelis jų buvo nutildyti laužo liepsnose. Sustiprėjo žydų persekiojimai, nes jie buvo kaltinami dėl visų nelaimių. Žmonėse pasklido gandas, kad Avinjono popiežius yra gavęs laišką iš paties šėtono, kuriame šis dėkoja popiežiui už pagalbą kovojant su Jėzumi Kristumi. Italų poetas Dantė

Aligieris tuo metu rašė „Dieviškąją komedią“ ir joje popiežių patalpino pačioje baisiausioje pragaro vietoje.

Tačiau pro XIV amžiaus tamsą ima skverbtis vis daugiau pranašišku dvasinės šviesos spindulių.

Mistikai

Vienas iš jų – tuomet labiausiai žinomas mąstytojas mokytojas **Johanas Ekhartas** (1260-1327). Jis buvo vokiečių dominikonas. Štai ištrauka iš jo raštų: „*Viskas nuostabu, ką žmogus daro kartu su Dievu. Dievas mus traukia savo meilės jėga. Niekas taip nesuriša Dievo su tavimi ir tavęs su Dievu, kaip jo meilės ryšiai. Jei pradėjai eiti šiuo keliu, neieškok kito. Buvimas šioje meilėje labiau patinka Dievui, negu žmonių, negyvenančių šioje meilėje, geri darbai ir apeigų atlikimas.*“ Tačiau Ekhartas buvo apkaltintas erezija, ir jau po jo mirties buvo paskelbta popiežiaus bulė, kurioje jis kaltinamas dėl 17 eretiškų teiginių. Reikia pripažinti, kad keletas kaltinimų buvo pagrįsti.

Johanas Tauleris (1290-1361) – J. Ekharto mokinys. Mokėsi Paryžiuje, gyveno Strasbūre. Jo netenkino nei teologijos mokytojai, nei jų dėstomi dalykai. Paguodos ieškojo Augustino raštuose, kitų mistikų darbuose ir Šventajame Rašte. Tuo laiku Strasbūre rimti ieškantys krikščionys pradėjo burtis draugėn, o vėliau įkūrė bendriją „Dievo draugai“ – pagal Kristaus žodžius „jus aš draugais vadinu“ (Jn 15,15). Šie žmonės ieškojo artimesnės bendrystės su Dievu. Prie šio būrelio prisidėjo ir Johanas Tauleris. „Dievo draugai“ neapsiribojo nedideliu draugų ratu, bet skelbė Dievo Žodį kitiems žmonėms jų gimtąja kalba, maro metu lankė sergančius žmones, guodė mirstančius. Tauleris savo pamoksluose įtikinėdavo, kad atgailaujančiam nusidėjėliui niekas, netgi popiežius, negali uždaryti rojaus vartų. Žinoma, tokie pamokslai erzino oficialiosios bažnyčios vadovus.

Devotio moderna („modernusis pamaldumas“). Tai dvasinio atsinaujinimo sąjūdis, atsiradęs Šiaurės Europoje – Nyderlanduose. Skaitytojams galbūt žinoma Tomo Kempiečio knyga „Kristaus sekimas“ – viena iš šio judėjimo išraiškų. Tarp daugelio šio judėjimo dalyvių reikėtų paminėti **Gertą Grotę** (1340-1384). Jis

gimė Olandijoje, mokėsi Paryžiuje ir Kelne. Jaunystės metus praleido audringai, bet 1374 m. po atgailos pasišventė tarnauti Kristui. Po kelerių metų paliko vienuolyną ir pasirinko keliaujančio pamokslininko kelią. Savo raštuose ir kalbose jis kritikavo moralinį dvasininkų pakrikimą, konkrečiai įvardindamas jų nusižengimus, ir dėl to neteko teisės pamokslauti.

Tada Grotė savo namuose Deventeryje surinko pamaldžių moterų bendruomenę, kuri turėjo gyventi bendruomenišką gyvenimą be vienuoliškų įžadų. Jis aiškino, kad tikėjimas yra ne konkrečių įžadų davimas, bet Dievo meilė ir garbinimas. Vėliau tame pačiame mieste iš kunigų ir pasauliečių buvo suburta tokia pat vyrų bendruomenė. Brolijos nariai, užsiimdami kasdieniu darbu, apsirūpindavo pragyvenimo lėšomis. Kiekvienas brolis galėjo bet kada palikti bendruomenę ir grįžti į pasaulietinį gyvenimą.

Šie ir dar kiti mistikų sukelti dvasiniai sąjūdžiai katalikų bažnyčioje buvo reakcija į kunigų formaliai atliekamus ritualus ir sausas scholastines doktrinas. Taip pat tai buvo reakcija į visuotinį moralinį nuosmukį visoje bažnyčioje, į aukštosios dvasininkijos nesibaigiančias tarpusavio kovas.

Pirmieji žingsniai bažnyčios reformų link

Džonas Viklifas (~1330 - ~1380). Gimė, užaugo ir mokėsi Anglijoje. 1361 m. tapo kunigu. Studijuodamas teologiją daug dėmesio skyrė Biblijos studijoms ir tapo geriausiu tais laikais Biblijos žinovu. Už tai gavo teologijos daktaro laipsnį. Visą laiką bažnyčioje užėmė aukštas ir atsakingas pareigas.

Kaip Viklifas suformavo savo kristocentriško tikėjimo sampratą? Kas iš šalies jam darė įtaką? Kol kas tik vienas atsakymas: joks žmogus. Viename pamoksle Viklifas pasakė, kad Biblijos studijavimas jam parodė, kaip toli katalikų bažnyčia ir popiežystė nukrypo nuo apaštalinės krikščionybės. Matyt, gilinantį jį Šv. Raštą pamažu formavosi jo evangeliškos pažiūros, kurios bažnyčiai iš karto neužkliuvo, tuo labiau kad Anglijos dvasininkija dėl įvykių aplink popiežiaus

sostą nebuvo griežtai kontroliuojama iš Romos. Viklifas pradėjo atvirai skelbti:

- Bažnyčia būtinai turi atsisakyti savo turtų
- Aukščiausias autoritetas bažnyčioje yra Šv. Raštas, kuris turi būti prieinamas visiems krikščionims
- Transsubstanciacijos dogma neturi biblinio pagrindo, ir Kristus Eucharistijoje esti tik dvasine prasme
- Bažnyčios galva yra Kristus, o popiežiaus valdžia yra sugalvota žmonių
- Svarbiausias dalykas – Evangelijos skelbimas

Gyvenimo pabaigoje Viklifas priėjo prie išvados, kad Naujasis Testamentas įtvirtina visuotinės kunigystės principą. Didesnę gyvenimo dalį jis tarnavo provincijoje, bet atsiradus progai neatsisakė tarnauti ir Londone. Viklifo skelbiamos tiesos išjudino Londono gyventojus, ir didelės minios rinkdavosi klausyti jo pamokslų. Žinios apie tai pasiekė popiežių, ir jis ėmėsi priemonių. Oksfordo universitetui ir Anglijos vyskupui buvo išsiųsti prakeikimai už tai, kad pražiūrėjo tokį „pavojingą eretiką“. Vyskupas bandė tramdyti Viklifą, bet jo ištikimi draugai jam palaikyti subūrė didžiulę minią, kurioje buvo ir kilmingų žmonių. O hercogas Lankasteris

pagrasino vyskupui, kad jei Viklifas nukentės, tada už tai atsiims visa Anglijos dvasininkija. Tai buvo veiksminga. Nors popiežius Grigalius XI prieš Viklifą paskelbė griežtą bulę, jo balsu nutildyti nepasisėkė. Tiesa, nemažai Viklifo mokinių, kurie kaip keliaujantys pamokslininkai platino jo idėjas, buvo sugauti ir įkalinti. Ir tik vėliau, 1418 m., Konstancos bažnytiniame susirinkime Viklifas jau po mirties buvo paskelbtas eretiku. Jo knygos turėjo būti sudegintos, o kūnas iškastas ir taip pat sudegintas. Viklifas parašė nemažai teologinių veikalų, pvz., „Šventojo Rašto tiesa“, „Trilogija“ ir kt. Yra manoma, kad jis iš Vulgatos išvertė Naujajį Testamentą į anglų kalbą, o jo draugai – Senąjį Testamentą, o apie 1380 m. išleido visą Bibliją.

Viklifo veiklą po jo mirties tęsė nemažas būrys sekėjų, kuriuos vadino *lolardais*, t. y. bambekliais. XIV a. pabaigoje jie jau buvo išaugę į organizuotą struktūrą ir turėjo savo dvasininkus. Lolardai buvo įsitikinę, kad svarbiausias kunigo uždavinys yra skelbti Dievo Žodį, kuris turi būti prieinamas visiems žmonėms jų gimtąja kalba. Jų požiūrį atspindi vienas jų 1394 m. priimtas nutarimas: „*Meldžiame Dievą aukščiausios malonės reformuoti mūsų bažnyčią, kurioje nebeliko jokios tvarkos, ir gražinti jos pirmą pradžią tyrumą.*“

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Vasario 29 – kovo 6 meldžiamės už:

Čekijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	42
Bendras narių skaičius:	2,415
Prezidentas:	Milan Kern
Generalinis sekretorius:	Ludek Sip

Kovo 6 – 13 meldžiamės už:

Latvijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	88
Bendras narių skaičius:	6 618
Prezidentas:	Peteris Sprogis
Vykdomoji direktorė:	Zanna Drunese

Kovo 14 – 20 meldžiamės už:

Krikščionių baptistų bažnyčią Bosnijoje ir Hercegovinoje

Bendruomenių skaičius: 5 (+ 4 misijos stotys)
Bendras narių skaičius: 200
Koordinatorius: Tomislav Dobutovic

Kovo 21 – 27 meldžiamės už:

Tadžikistano evangelikų krikščionių baptistų bažnyčių sąjungą . . .

Bendruomenių skaičius: 23
Bendras narių skaičius: 420
Viceprezidentas: Kamoliddyn Abdullaiev
Generalinis sekretorius: Dmitriy Faizidinovich Bazarov

. . . ir Turkmėnijos evangelikų krikščionių baptistų bažnyčių sąjungą

Pirmininkas: Vasiliy Korobov

Kovo 28 – balandžio 3 meldžiamės už:

Bulgarijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius: 128
Bendras narių skaičius: 5 150
Prezidentas: Stoycho Dimitrov Appostolov
Generalinis sekretorius: Teodor Blagoev Oprenov

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu - NESIŪSTI.

© Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

Įmonės kodas: 192077697

AB SEB bankas,

Banko kodas: 70440

Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925